

Handó Péter

Útban az egy felé

tizenkét éjszakán keresztül
táncoltam táncoltam táncoltam
gejzír tört föl forró szívemből
kilenc bolygónyi örült titokban
két napra végre nyugvásom leltem
nyári záporok heves süvege alatt
s megszentelődtem mind a négy mederben
három szent kezétől várván hallgatag
míg sorsomban egymásnak feszült a kettő
s virágot bontott előttem az egyetlen élettő

1996. július 28.

Hontalanul

Én már csak
elrejtett kövek közé ékelt csend lehetek.
Fölöttem kavaroghat a hab,
nincsenek utak,
melyről lesodorhat az élet.
Zsúfolt álmokban szenvedem
messzeséged.
Egy seholsincs-hontalan
így telik el végleg.

1996. szeptember 17.

Szenvedő Isten

Meddig bírod még
remegve és lebegve
a rád szakadt
világgyetemben?

Torkodon elfolyó sóhaj
mikor csomósodik meg?
Hány szóban hagyod rám
végső nyughelyét
érveidnek, éveidnek?

Marad-e valami
írott hangodon kívül,
ha elmégy?
Sajog-e majd miattad, érted, benned
akkor is az öröklét?

S akkortól miként vagy? - bár többé nem vagy
megszólítható alakban.
Mint síró kavics, oly szokatlan
lesz, hogy néma vagy,
hogy halott vagy,
és mégis halhatatlan.

1997. március 21.